

Johann Affelmann

Rector Academiae Rostochiensis Johannes Affelman SS. Theol. Doctor & Professor, ad Exequias, Quas Matronae ... Margaretæ Dachtebicht uxori dilectissimæ, Vir ... Fridericus Burlage/ Civis Reipubl. apud. nos urbicæ ... Honorifice hodierno die ad medium 1. Pomerid. Paratas cupit, omnes omnium ordinum cives Academicos amanter invitat

Rostochi[i]: Pedanus, 1619

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn77743976X>

Druck Freier Zugang

Affelman, J.,
in
M. Dachtebicht,
uxor. F. Burlage.

Rost. 1619.

Universitäts
Bibliothek
Rostock

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
JOHANNES AFFELMAN
SS. Theol. Doctor & Professor,

ad Exequias,

Quas

MATRONE HONESTISSIMÆ ET
LAUDATISSIMÆ,

MARGARETÆ

Dachtebicht

uxori dilectissimæ,

U I R

reuerentiſſimus, humaniſſimus & literatiſſimus

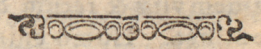
FRIDERICUS Burlage /

Civis Reipub. apud nos urbicæ, ejusdemq;
centumvir eximius,

Honorificè hodierno die ad medium i. Pomerid.

Paratas cupit,

Omnes omnium ordinum cives
Academicos amanter invitare

Rostochi

Typis Joachimi Pedani, Acad. Typog. Anno 1619.

IN more ac consuetudine V. Te-
stamenti Patribus positum fuit, ut
in magnis poenitentiae motibus, praeter
Ceteras Ceremonias, caput etiam
CINERE, vel pulvere; conspergerent.
Hinc Ninivitarum, Jonam excidium
urbis vaticinante, sacco induti, in
CINERE sedisse leguntur Jon. 3, 6.
Conf. Job 42, 6, Matt. 11, 21. Cur ita?
quid ad poenitentiam cinis? Nimirum
quia propria verae poenitentiae nota est, humilitas & animi sub-
missio: hanc vero nulla res magis, quam cineris natura adum-
brat, quae quavis stipula levior, cuilibet aurae vel flatui facile
cedit. Deinde & illud constat, verae minimeque, fucatae poeniten-
tiae, proprium perpetuumque adjunctum esse, terrenarum rerum,
mundique hujus contemptum. Vera enim poenitentia nihil est
aliud, quam motus a morte ad vitam, a peccato ad gratiam, a
vanitate ad veritatem, a mundo ad Deum. Recedendum est
ergo a vanitate, qui vult veritate potiri: contemnenda munda-
na, qui appetit coelestia. Ad hunc autem mundi contemptum,
vix quicquam efficacius nos invitare potest, quam si humana-
rum rerum vanitatem, brevitatem, si humanam mortalitatem,
subinde ad animum nobis revocemus: quam ipsam CINERIS
naturam mirifice representari, nulli dubium, qui se & Cinerem
esse Gen. 18, 27, Pf. 103, 14, Job 13, 12, & ramentum cineris Job 7, 5,
& in cinerem redigendum Gen. 3, 19, meminerit. Quid enim
cinere vilius? quid inanis? quid instabilis? Arborem proce-
ram pulchram & frugiferam, omnes qui sapiunt, egregium esse
ornamentum judicant: Cinerem vero ac pulverem omnes pro
re levicula habent; & tamen ex arbore etiam pulcherrima fit tan-
dem cinis & pulvis: quippe quae vel evulsa aut abscissa marcescit,
putrescitque; vel in ignem conjecta absumitur & in cinerem abit.
Pulcherrimam sane imaginem vitae & rerum humanarum, arboris
hac contemplatio continet. Homo enim, sive naturae ipsius
formam, sive animi, sive fortunae bona consideres, pulcherrimae
arboris

arboris refert speciem, Job. 29, Ps. 37, 35 Esa 10, 19 c. 60, 13 Jer.
17, 7, 8: ubi verò morte interceptus, tumulo conditur, si vel totius
orbis fuerit Dominus, brevi temporis spatio nihil nisi pulvis &
cinis est. Quin imò si rem ipsam paulò diligentius expendas,
invenies viliores nostram quàm arborum esse conditionem:
Quod sanctissimus Jobus innuere voluit, Lignum, inquit, ha-
bet spem, si præcisum fuerit, rursus virefcit, & rami ejus re-
pullulant: Si senuerit in terra radix ejus, & in pulvere emortuus
fuerit truncus illius, ad odorem aquæ germinabit, & faciet co-
mam, ac si primùm plantatum esset: Homo verò cum mortuus
fuerit, & nudatus atq; consumptus, ubi quæso est? cap. 14, 7.
Quam ob causam Philosophi hominem *arborem inversam* ap-
pellarunt. Nam præterquam quod radices suas habet in capite,
quis unquam vidit eum regerminare, hoc est, vitam hanc mor-
talem, quam semel deposuit, resumere? haud minus quàm in-
versa arbor de novo producere potest ramos novellos, & denuo
crescere, licet ex arbore abscissa tales enascantur. Quin si vel ma-
ximè nihil ex arbore abscissa enascatur, sed verè putrescat, Cinis
tamen ejus non est foetidus. Verùm si hominem mori & consu-
mi contingat, uti certè contingit omnibus, ubi quæso est? quid
quæso est? Maxima parte, vermes. Ex spinali medulla serpens
nasci dicitur: cætera in foetidam putredinem abeunt, tantò
foetidorem, quãtò corpus ipsum hoc in mundo fuit pinguius atq;
elegantius: omnia pulvis & cinis, omnia foetor & horror sunt:
nec quicquam odore tetrius, aspectu foedius, contagio pestilen-
tius esse potest. Cineres ab Æthnæ incendijs ejectos apud Cata-
nam in lapideam duritiem conversos, è Strabone Majolus recen-
set *mibi tom 1. p. 369*: at cineres hominis mortui in vermes & pu-
tredinem abire res ipsa loquitur. Philippus Camerarius c. II. me-
dit hist, refert de adolescente quodam nobili, qui omnium suæ
ætatis fuerit pulcherrimus; quod, cum in ipso ætatis flore in mor-
bum lethalem incidisset, à propinquis suis exorari non potuerit,
ut suam effigiem vel depictam, vel sculptam, posteritati relin-
queret: sed hoc tantum precibus illorum concesserit, ut postquam
terræ mandatus esset, *paucos post dies, sepulchrum suum aperirent,*
& quâ formâ suum cadaver invenirent, ita depingi curarent:
Hoc cum factum esset, invenerunt faciem ejus semiconsumptam

à vermibus, & plures serpentes circa diaphragma & spinam dorsii extantes: iusserunt igitur ejus effigiem, sicut invenerant, lapidi incidi: Quod monumentum adhuc Misena in sacello gentilitio templi Afrani, inter armatas majorum & gentilium statuas, conspicitur. videsne igitur, aut, si videre non potes, palpafne, quantum sit in vita Vanitatis, fragilitatis? ut verè D. Bernhardus. c. 3. meditat. scripserit: *Homo nihil est aliud, quàm sperma fatidum, succus stercoreum, & cibus vermium: Post hominem vermis, post vermem factor & horror: Sic hanc in speciem vertitur omnis homo.* Habet insuper mors nostra hoc etiam cum Cinere similitudinis, quod in morte omnia sunt paria: sicut cinis cineri similis. Arbores dum vivunt, facile suis nominibus dignoscuntur, & hæc pinus, illa quercus, alia ficus dicitur: at in cineres redactæ omnes pares sunt. Sic dum vivunt homines, facile cujusq; dignitatem nobilitatemq; agnoscas: adæamus autem, quæso cœmeterium, & tum mihi dijudica, quis dives, quis pauper, quis dominus, quis servus, quis nobilis, quis ignobilis, immo quis Rex, quis mendicus, quæ utriusq; ossa fuerint? Peregrè affertur terra in usum Medicinæ & vasorum elegantium: de tua terra nemo vel unum pulvisculum gustaret, neq; etiam ex vase comederet vel biberet, quod ex sepulchri tui pulvere compactum esset. O quàm optandum foret, ut hæc humanæ sortis meditatio, nulli non mortalium esset frequentissima, inq; auribus accordibus subinde personaret vox hæc Jehovæ: Memento homo, pulvis es, & in pulverem convertèris! Neq; enim dubium, quin hæc mortalitatis & fragilitatis nostræ consideratio, tum generaliter, peccati odium rerumq; humanarum contemptum inducat, tum specialiter, Gregorio lib. 31. Moral. c. 31 dicente, ut alijs, ita septem potissimum capitalibus delictis, *Superbiæ, Avaritiæ, Luxuriæ, Invidiæ, Gulæ, Iræ, Accidiæ*, resistat. A peccatis revocare homines frequentem mortis intuitum, confirmat oratio Davidis Ps. 39, 5, Moïsis Ps. 90, 12, vox Ecclesiastici: In omnibus quæ dices, quæve facies, memento novissimorum tuorum, & in æternum non peccabis. c. 7, 40. Quod contemptum inducat rerum omnium mundanarum, vel Esavi exemplum ostendit, qui se moriturum cogitans, ad Jacobum fratrem, ecce, inquit, ego vado, ut moriar, & quid mihi proderunt primogenita Gen. 25, 32? exemplum Davidis,

vidis, qui cogitans vanitatem esse filios hominum Pl. 72, 1, tam-
men, inquit, Deus est petra mea. *Superbia autem efficax remedium
proponit cogitata mortis fecunditas*, de qua Ecclesiastici 10, 13: quid superbit
randem terra & pulvis, cum vermes ac serpentes bestiasq; jure
quodam hæreditario sit possessurus? Referunt Historici fide di-
gni, quod, cum apud Constantinopolim Imperator crearetur, la-
pidæ ad eum Venientes, & varias marmorum crustas afferentes
ab eo seiscitabantur, ex quo marmorum genere vellet sibi incidi
sepulchrum: sic animi fastum ex nova dignitate nascentem, hæc
mortalitatis admonitione temperabant. Refert Hieronymus,
Romæ eos, qui ob res præclare gestas triumphos agebant, quo-
rum laudibus omnia personabant, à tergo sequutum præconem
hanc auribus eorundem vocem subinde inculcantem: *Hominem te esse
memento*. Et certè saxei sumus in carne molli necesse est, si non
humilitatem meditatio isthæc in nobis pariatur. Cum fex, cum fi-
mus, cum res vilissima sumus, unde superbimus, nescimus quando
perimus. Timor, inquit Augustin. tom. 2. lib. 2. de doctrin. Christia-
na, c. 6. mihi pag. 26, de futura morte mentem necessariò concutit,
& quasi clavatis carnibus (alij legunt, calcibus) omnes motus su-
perbiæ ligno crucis affigit. *Avaritia àνὴρ φάρμακον* opponit inex-
pectata mortis celeritas, quam confirmat Christus Luc. 12, in parabola
divitis cujusdam, qui, congestis bonis & fructibus, requieturum
se, atq; oblectamentis multis usurum se confidens: audit v. 20: *Q-
d demens hac nocte animam tuam repetunt abs te: quæ verò parasti,
cujus erunt?* & Apostolus 1. Tim. 6, 7: nihil intulimus in hunc
mundum, videlicet nec efferre quicquam possumus. Tu ergo
homo, quem fructum expectas in mundo, cujus fructus est ruina,
& finis mors? exclamo cum Bernhardo in sermon: & cum
Baroch: ubi sunt, qui argentum thesaurizant & aurum? EVA-
NUERUNT c. 3, v. 18, 19. Et obsecro vos, quid dicturi eritis,
de tali viro, qui professionem aliquam instituturus, magnum
cumulum terræ & lapidum colligeret, quam sarcinam depositurus
tamè esset ad portam civitatis: ejusmodi verò est avarorù sarcina.
Toto professionis suæ tempore (ita enim dies vitæ nostræ appellat
Jacob Gen. 47, 9) nihil aliud agunt, quàm quod seiplos ijs onerèt,
quorù sub finè professionis nihil secù auferre possunt. *Luxuriam
reprimit horribilù mortis fecunditas*, quãdo subit, putredinè fore nobis
patrem, vermes matrem & sororem Job. 17, 14, escam hoc fore cor-
pus

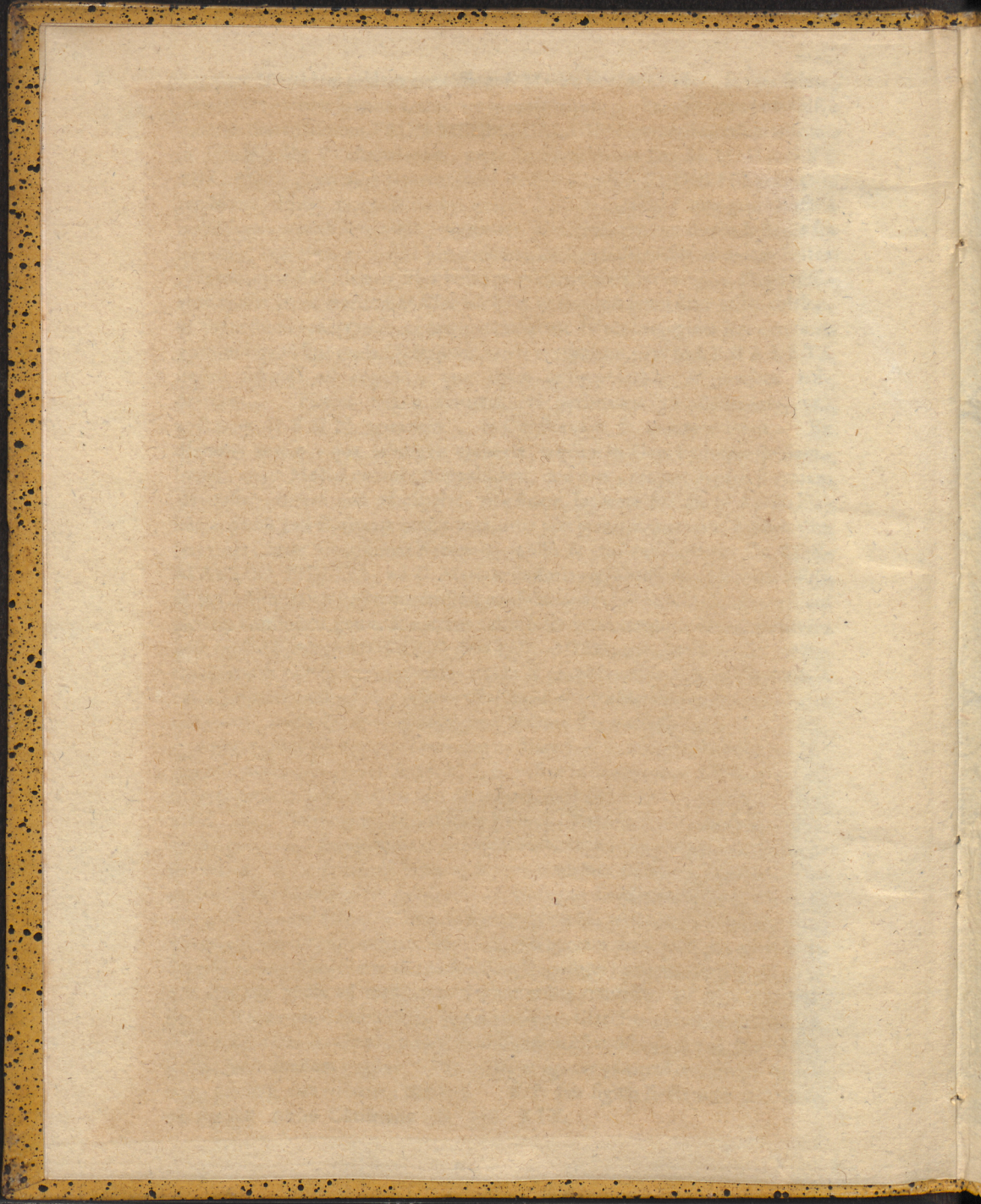
pus nostram vermibus Job. 21, 26. Esa. 51, 8. *Invidiam frangit moria e-*
qualitas, quæ invidiâ Diaboli intravit in orbem, Sapient 2, 24. idem
 enim est omnium exitus, sive nobilis fuerit sive ignobilis Job 14,
 21, stulti & sapientes pariter moriuntur, Pl. 49, 11, parvus & magnus
 Job. 3, 19, doctus & indoctus Ecclesiast. 8, 6, 8. *Gulam compeſcet mortis a-*
viditas. Mors enim non adimpletur, & congregat ad se omnes gê-
 tes, coacervat ad se omnes populos, Habacuc. 2, 5. Gula charum tri-
 butum exigit, sed vilissimum reddit: quia quantò sunt delicatio-
 ra cibaria, tantò foediora erunt cadavera, dicebat innocentiùs ser-
 mone de vitæ miseria. Scribit Herodotus, Ægyptios olim in soléni-
 bus epulis, cadaver ligneum quàm proximè ad verum cadaver
 effictum, per quempiam curasse cominus ostendi, dicentem: in-
 hoc intuens pota & oblecta te, talis post mortem futurus: tantum
 ad sobrietatem mortalitatis recordationem valere credebant. *Iram*
frangit considerata mortis potestas: quæ homini relinquit nullam. Non
 est enim in hominis potestate, prohibere Spiritum, nec habet po-
 testatem in die mortis, Ecclesiast. 8, 8, fumus est spiritus in naribus
 nostris, & sermo scintilla è corde nostro excitata. Sapient 2, 2. *A-*
cediã avertet mortis anxietas, quia facit clamare sicut pullus hirundi-
 nis, & gemere ut columba Esa. 38, 14, & amara est homini quietè
 viventi Ecclesiast. 4, 1, 2. Quin qui non erit hîc in labore, erit
 illic in dolore: ut Augustini verbis utar. vides ergo, ô homo, quàm
 efficaciter mortalitatis consideratio, ad vitiorum fugam, &
 salutare poenitentiaë studium, te alliciat? Declarari hæc prolixius
 & multorum sermonibus, & plurimorum exemplis poterant: nisi
 omnis nos dies, imò omnis poenè hora, quam nihil simus doceret,
 nisi ad *ἐπιψία* nos Deus, quosdam è medio nostrum per mor-
 tē ad se vocâdo, subinde duceret, nisi exēplis quotidianis nos mor-
 talitatis admoneret, & ad *ἐπιψία* studiū vel hoc modo invitaret.

Non abibimus longius: in hanc mentis oculos defigemus, cui justa hodie per-
 solvemus, **MARGARETAM** *Nachtebicht* / foeminam laudatissimam, quæ nu-
 diustertius mortis falce reſecta, mortalitatis exemplum nobis reliquit: dum autem
 viveret, edecumata virtutis exemplum præbuit omnibus. Cum enim anno
 post Christum natum cl. 10. LX, Patre **PAULO** *Nachtebicht* / viro honestissi-
 mo & integerrimo, cive hujus urbis eximio & Chirurgo industrio, Matre **EN-**
GEL *Vosses* / foemina honestissima, Matrefamilias frugalissima, & rerum
 suarum in domo satagente, nata, & in salutarî lavacro renata esset, paulò post
 in scholis puellaribus initia pietatis, legendi & scribendi, ceterasq; artes, quas in-
 genuam

genuam puellam scire æquum est, celeriter addidit: & procedente ætate, in
virtutum spatio tantos gradus fecit, ut nulla in ipsa desiderata sit earum, quæ
matronæ lectissimæ aut corpus faciunt aut superficiem colorant. Phocylides qua-
tuor & vetus Poetæ Simonides decem enumerant mulierum genera, & uterque
unum tantum probant & prædicant, id nimirum, quod ex apibus præcreatum
est: reliquas ex sue, vulpe, cane, tellure; mari; afinâ, mustelâ, equâ, simiâ ge-
nitas, damnant: Et de his Æsopus fortè sensit, qui in primo cum
heri sui uxore congressu hanc recitavit sententiam, *θάλασσα καὶ πῦρ καὶ
γυνὴ κακὰ τρία*, Mare & ignis & mulier tria mala. MARGARETAM
autem nostram, nemo equâ genitam dixerit: quippe quæ non superba & insolens,
sed blanda erat: nec bene tantum volebat alijs, sed etiam benefaciendi cupidissi-
ma erat. Eadem non erat immunda, sordida, deformis aut monstrosa, ut sue; non
allatrabat maritum aut vicinos, ut cane; nec callida erat, ut vulpe; nec ridicula,
ut simiâ; nec rudis, ut afinâ; nec infidiosa, ut mustelâ, quæ in defunctos ho-
mines invadere, & nisi arceatur, eorum oculos diripere & exorbere solet; nec
luxuriosa, ut ex sputa maris, quemadmodum venus; nec barbara & agrestis, ut
ex terrâ cum Gigantibus nata esse videri posset. Quid ergo erat? Apicula erat,
sedula scilicet, parca & frugalis; nec id in conjugio ptimum, aut pauld ante
mortem, sed primis statim ab annis. Maximè tamen pietati, quæ virtutum ma-
ter, immo principium & finis est omnium, ex præcepto Christi sedulam operam
dabat: quam alēbar; diligenti sacrarum literarum lectione, crebrâ verbi divini au-
ditione, frèquenti cœnz Dominicæ usurpatione, jugi rerum divinarum medita-
tione, devotâ matutinis vespertinisq; horis precatione. Atq; hinc tanquam ex
perenni quodam flumine & limpidissimo fonte scaturiebant rivuli humanitatis,
modestiz, sobrietatis, affabilitatis, aliarumq; virtutum, quas inter, post pietatem,
in femina, prima est pudicitia. Hujus utiq; quâ, ut Hieronymus ait, amissâ,
omnis in femina virtus ruit, ita fuit tenax, ut virgo quidem, cum Phidiaca venere,
cochleæ insisteret: uxor verò factâ nunquam à marito oculos desisteret, &
cum Armenia Tigranis conjugē, qualis alieni viri forma esset, penitus ignoraret.
Matura enim viro anno 1584 duplit̃ JOANNI FARVERN ex Essena-
Vestphalorū oriundo, Viro optimo, urbis hujus civi & aromatario eximio;
atq; ex hoc duos liberos, matris obitum nunc lugentes, filiam ENGEL, ex obitu
charissimi p. m. mariti CONRADI MARTENS, mercatoris industrii vi-
duam mœstissimam, & filium JOHANNEM, natu posthumum, pharma-
ceutices excoltorem egregium, habuit. Felix hoc fuit conjugium, & non una
sui parte beatum, licet breve, & antequam duorum annorum spatium comple-
retur, morte mariti solutum. Viduitatem patientiâ toleravit, donec anno 1589 ad
vota, quâ nomen, quâ rem, secunda, transiret, & in matrimonium collocaretur viro
itidem optimo, IOHANNI MOLLERN Rerbergensi Vestphalo, urbis
hujus civi & aromatario eximio, quem septem liberorum, quinque filiorum & 2. fi-
liarum fecit parentem, è quibus tres filij hodieq; superstitēs degunt, reliqui in
suis

1607
tumulum Morti jam pridem concesserunt. Marito hoc, anno 1607, in fata soluto,
pietatis & virtutum suarum amatorem invenit virum præstantissimum humanissi-
mum & literatissimum, FRIDERICUM BURLAGEN, parentibus celebratissimis
in Dieffholdt V Vestphalorum, patre Excellentissimo Dn. M. IOHANNES
BURLAGEN p. m. olim Generosissimi ibidem Comitis RUDOLPHI præcepto-
re, Matre femina genere & virtute nobili GESA Vosses / quæ genus suum à
nobilissimis repetebat familijs, prognatum, in virtutum autem studio & studio ita
liberaliter educatum, ut divinâ benedictione, vir literatissimus & literarum fautor
sincerus, civis & centumvir urbis hujus eximius, aromatarius locuples, & laudatissi-
mus, audiat. Hunc maritum MARGARETA ut dominum suum Saræ instar colebat,
ut caput suum venerabatur, ut maritum amabat: fuitq; conjugium hoc cætera ex
voto, nisi quod sine prole. Quanquam varias morborum vices MARGARETA
nostra subinde est experta, quæ vitam ipsi peracerbam & invisam red-
diderunt. Pietate tamen animum ad patientiam ita obfirmavit, ut
auctorem DEUM agnovit, & Christianam se commemoravit. Ex
diuturna autem, qua laboravit cachexia, tandem in illam hydropis speciem
incidit, quam Medici vocant tympanitidem, quæ cum, propter hepatis summam
dyscrasiam, curam non admitteret, vitæ finem, supremam fati die 26 Aprilis illa-
bente, paulò post septimam matutinam, inter pias preces, inter mariti, & liberorum
lacrymas, inter vivacissimas Reverendi nobilis & præstantissimi viri Dn. CON-
STANTINI FIDLERI, ad D. Mariam Pastoris vigilantissimi, compatris affinis
& in Christo fratris nostri dilectissimi consolationes, ipsi attulit. Ita nempe, qui
plerisq; hominibus gratus & optatus videri solet verni temporis adventus, is viro
huic spectatissimo, FRIDERICO dico BURLAGEN, populari & amico nostro
charissimo & verè sincero, luctuosus accidit & propè funestus. Eruditi cujusdam, è
varijs scripturæ locis erutum, dictum est: *Vim ab alto trahentem sequamur; Et equum
censemus, ut homini non displiceat, quod videmus Deo placuisse.* Atq; hoc ipsum,
quæ pietas ipsius est, etiam viduum jam nostrum facturum, nefas sit dubitare. Uti
nec nos dubitamus, cives Academici, de vestro in has exequias affectu: quem
ut frequentes in publica etiam luce ostendatis, de industria hortatores sumus. Ro-
mani, circa hoc tempus, ex instituto Romuli, *Remuria* sive *Lemuria* trinoctio
celebrarunt: spiritibusq; quos redire credebant, mensas exquisitissimis epulis in-
struxerunt, ut ex domibus lemures & terriculamenta nocturna fugarent. Vos
multo rectius facietis, cives Academici, si hodierno die exequialia sacra celebrare,
nec epulas spiritui defunctæ hujus matronæ, qui in has terras, in hanc calamitosam
vitam, nunquam redit, offerre, sed funeri ejus operam dare, exequias ire, & præ-
frugalis animæ domicilium ad conditorium frequentes comitari, eoq; nomine in
æde Mariana hodie ad medium primæ convenire volueritis. Ite ergo exequias,
ite, Viri Reverendi, Consultissimi, Experientissimi, Clarissimi, juvenes nobilissimi,
doctissimi, cives Academix omnium ordinum præstantissimi, & unâ illud Eccle-
siasticis, inter eundem cogitate: *Sive ceciderit lignum ad meridiem, sive ad Aquilo-
nem, quocumq; loco ceciderit, IBI erit.* P. P. sub sigillo Rectoratus Nostri, die
28. Aprilis Anno Christiano clæ. IoC. XIX.

13. Dez. 1958

genavam puellam scire æquum est, celeriter addidit
virtutum spatio tantos gradus fecit, ut nulla in ipsa
matronæ leætissimæ aut corpus faciunt aut superficiem
tuor & vetus Poetæ Simonides decem enumerant mu-
unum tantum probant & prædicant, id nimirum, quod
est: reliquas ex sue, vulpe, cane, tellure, mari, asina
nitas, dant hanc: Et de his Æsopus fortè ser-
heri sui uxore congressu hanc recitavit sententiam,
ἄνθρωπος κἀνὰ γῆρα, Mare & ignis & mulier tria
autem nostram, nemo equã genitam dixerit: quippe quod
sed blanda erat: nec bene tantum volebar alijs, sed et
ma erat. Eadem non erat immunda, sordida, deforma
allatrabat maritum aut vicinos, ut cane; nec callida
ut simiã; nec rudis, ut asinã; nec infidiosa, ut mi-
mines invadere, & nisi arceatur, eorum oculos diri-
luxuriosa, ut ex sputa maris, quemadmodum venus
ex terra cum Gigantibus natã esse videri posset. Quod
sedula scilicet, parca & frugalis, nec id in conjugio
mortem, sed primis statim ab annis. Maximè tamen
ter, immo principium & finis est omnium, ex præ-
dabat: quam alebar, diligenti sacrarum literarum lec-
ditione, frequenti cœnæ Dominicæ usurpatione, ju-
tione, devotã matutinis vespertinisq; horis præcati-
perenni quodam flumine & limpido fonte scæ-
modestiz, sobrietatis, affabilitatis, aliarumq; virtutu-
in femina prima est pudicitia. Hujus utiq; quã,
omnis in femina virtus ruit, ita fuit tenax, ut virgo quod
cochleæ insisteret: uxor verò factã nunquam à ma-
cum Armenia Tigranis conjuge, qualis alieni viri fo-
Matura enim viro anno 1584 duplit JOANNI
Vestphalorum oriundo, viro optimo, urbis hujus
atq; ex hoc duos liberos, matris obitum nunc lugente
charissimam p. m. mariti CONRADI MARTE-
duam mæstissimam, & filium JOHANNEM,
ceutices excultorem egregium, habuit. Felix hoc
sui parte beatum, licet breve, & antequam duorum
tus, morte mariti solutum. Viduitatem patientiã to-
vota, quã nomen, quã rem, secunda, transiret, & in ma-
ritidem optimo, IOHANNI MOLLERN Re-
hujus civi & aromatario eximio, quem septem liber-
liarum fecit parentem, & quibus tres filij hodieq;

etate, im-
um, qua-
lides qua-
& uterque
creatum
simiã ge-
mo cum
πῦρ κἄν
RETAM
& insolens,
i cupidissi-
ut sue; non
ec ridicula,
sanctos ho-
solet; nec
agrestis, ut
cula era-
auld ante
cutum ma-
am operam
i divini au-
um medita-
anquam ex
umanitatis,
st pietatem,
it, amissã,
iaca venere,
lecteret, &
signoraret.
ex Effens-
rio eximio
L, ex obitu
industrii vi-
m, pharma-
& non una
n comple-
anno 1589 ad
caretur viro
balo, urbis
rum & 2. fi-
reliqui in-
summa

